

po dogodkih, katerih torišče ali priča je bila, gotovo zanimiva za zgodovinarja.

Nato navaja imena zgodovinarjev, ki so v zadnjih treh stoletjih pisali o Kranjski, tako: Joannes Candidus, Ant. Sabellicus, Maurilius, Laz. Merian, Buzelin, Megiser, Paladius; omenja tudi rokopisov škofa Hrena in jezuita Bavčarja.

Obširneje se bavi s Schönlebnom, Valvasorjem, Thalbergom.

Schönleben je pisal brez kritike, poročal najrajši o čudovitih stvareh.

Kak razloček med Schönlebnom in Valvasorjem! Valvasor je bil vnet rodoljub, izredno marljiv, brezprimerno požrtvovalen; o Slovanih je malo povedal, a izvrstna je njegova topografija, dragocen opis Kranjcev v XVII. stoletju.

Thalberg je le izpisaval Schönlebna in Valvasorja.

(Konec prihodnjič.)

Iz starega mesta.

Semintja ulice ozke — kam bi obrnil korak? motno drhtijo svetiljke, vabijo dalje me v mrak...	Semintja begajo sence bledih, upalih ljudi — senca približa se senci, zgane se, zgrne, spoji . . .
--	---

Griša.

Slovo.

Zadnji pogled na tvojo podobo,
le en poljub še na tvoje srce,
zadnjič še danes — potem več nikoli,
moja naj misel za te ne ve!
Glej me ovenčano, belo nevesto,
z resno stopinjo grem pred oltar,
zid pa se dviga — naju li loči?
Fran, ah, za mano hoditi — nikar!

M. Z.